

2. Haglund, Emil: Redogjørelser for inventering av odlingsjord. Särtryck ur bilaga til Kolonisasjonskomitéens betänkande, 1922.
3. Løddesøl, Aasulv: Myrene i næringslivets tjeneste. Grøndahl & Søns forlag, Oslo 1948.
4. Osvald, Hugo: Myrar och myrodling. Kooperative Förbundets Bokförlag. Stockholm 1937.
5. Sorteberg, Asbjørn: Myr og myr dyrking. Forelesninger ved Norges Landbrukshøgskole. Stensil. Utgitt av Studentsamskipnaden i Ås, Vollebekk 1958.

Enkelte resultater fra siste skogbrukstelling.

Av byråsjef Arne Aaseth.

Da Statistisk Sentralbyrå fremla planen om en ny skogbrukstelling, ble det påpekt at det var mer enn 35 år siden det var utført en tilsvarende undersøkelse over skogbruket. Videre ble det nevnt at den raske utvikling i denne næringsvei i de senere år, gjorde det nødvendig å skaffe nye oppgaver som kunne gi grunnlag for det arbeide og de vedtak som administrasjon og næringsorganisasjoner setter i verk. Selv om det i årene etter den første skogbrukstelling var skaffet til veie en rekke nye statistiske data for skogbruket, var det allikevel mange aktuelle spørsmål det manglet tilfredsstillende opplysninger om. Både den offentlige skogadministrasjon og skogbrukets organisasjoner ga derfor sin fulle støtte til forslaget om en ny skogbrukstelling, og Byråets forslag ble vedtatt av Stortinget 27. april 1957. Tellingsdagen ble fastsatt til 1. september 1957.

Tellingsarbeidet i de enkelte kommuner ble forestått av herredsskogrådene eller ordføreren i de kommuner det ikke var opprettet herredsskogråd i. Deres arbeide besto i å ansette tellere, gi disse nødvendig instruksjon, kontrollere at det var gitt oppgaver for alle eiendommer som skulle være med i tellingen, og påse at skjemaene var utfylt etter tellingsreglene.

Skogbrukstellingen 1957 skulle, som en fullstendig telling, omfatte alle eiendommer med produktivt skogareal og skogreisingsareal. Av praktiske grunner ble det imidlertid bestemt at tellingen bare skulle omfatte eiendommer med produktiv skog og areal tenkt brukt til skogreisning når disse arealer tilsammen var minst 25 dekar. Årsaken til bestemmelsen om at skogreisingsarealet skulle være med, var at Skogbrukstellingen også skulle gi så god oversikt som mulig over de skogreisingsarealer som ikke hørte direkte sammen med det produktive skogareal.

Det skulle fylles ut ett skjema for hver eier av skog- og/eller skogreisingsareal i herredet når dette tilsammen var minst 25 dekar stort. Hvis vedkommende eier hadde skog- og/eller skogreisingsarealer i flere herreder, skulle det fylles ut ett skjema for hvert herred. Her kan det merkes at Skogbrukstellingen bruker *eierforholdet* som

tellingsenhet, mens jordbrukstellingene bygger på *brukerforholdet* som tellingsenhet.

Til Skogbrukstelingen 1957 kom det inn i alt 124 237 oppgaver. Herav var det 2 542 uten produktiv skog under barskoggrensen, men med skogreisingsareal eller lauvskog over barskoggrensen på minst 25 dekar. Det var videre 6 988 oppgaver med inntil 25 dekar produktiv skog og 114 707 oppgaver med mer enn 25 dekar produktiv skog under barskoggrensen. Fordelingen av skogeiendommene i grupper etter størrelsen av det produktive skogareal under barskoggrensen i de enkelte fylker, er satt opp i tabell 1.

Ved Skogbrukstelingen 1927 (oppgavene var innsamlet i årene 1920–1924) var det 103 293 eiendommer med 25 dekar skog eller mer. Det er således en stigning i antallet av disse med ca. 11 400. Sammenlikningen mellom de to skogbrukstellingene viser at eiendommer med 25,1–500 dekar skog har steget fra 77 078 til 95 065, mens eiendommer med mer enn 500 dekar har gått ned fra 26 215 til 19 642. Stigningen er særlig sterk for størrelsesklassen 25,1–100 dekar som har gått opp fra 31 252 til 46 669.

Det er flere årsaker til denne utvikling i antallet av eiendommer med skog. Den viktigste årsak til stigningen i antallet av små skogeiendommer ligger først og fremst i utstykkningen av skogarealet på flere små enheter. Dertil kommer at i visse distrikter begynner skogreisningen på tidligere skogløse bruk å gjøre seg gjeldende etter hvert. Nedgangen i antallet av store skogeiendommer kommer vesentlig av at grunnlaget for grupperingen etter arealstørrelse er blitt endret. Ved den første telling var det samlede produktive skogareal, inklusiv lauvskog over barskoggrensen, lagt til grunn, mens det ved tellingen i 1957 var produktiv skogareal *under* barskoggrensen som var brukt. I tillegg kommer dessuten at ved tellingen i 1957 var det ved vurderingen av hva som var produktiv skog satt opp faste grenser for minsteproduksjon pr. dekar og år, 0,120 m³, mens en tilsvarende begrensning ikke var nevnt ved den første skogbrukstelling. Det antas at denne bestemmelse er den viktigste årsak til at det registrerte skogareal er mindre nå enn før.

Ved Skogbrukstelingen 1957 ble det utenom skogarealet også gitt oppgaver over både jordbruksarealet og de andre arealene under barskoggrensen som tilhørte eiendommene som var med i tellingen. Med den begrensning som ligger i dette utgjør arealene ved de telte eiendommer i alt 101 625 km² som svarer til 65,0 prosent av landarealet under skoggrensen, eller 32,9 prosent av det samlede landarealet. En fylkesvis oversikt over arealene ved de telte eiendommer er satt opp i tabell 2.

Det produktive skogareal under barskoggrensen er i alt 59 544 719 da fordelt på 48 416 952 dekar barskog og 11 127 767 dekar lauvskog. I tillegg var det 10 712 836 dekar lauvskog over barskoggrensen. Skogbevokset areal i alt er således 70 257 555 dekar. Dette er

Tabell 2. *Det samlede areal ved de telte eiendommer fordelt etter be-skaffenhets. Km².*

	Produktiv skog under grensen	Lauvskog over barskoggrensen	Jordbruksareal	Under barskoggrensen			I alt	Prosent av landareal under skoggrensen
				Hage-mark	Annen fast-mark	Myr		
Riket	59 545	10 713	6 867	1 597	12 529	10 374	101 625	65,0
Østfold	1 981	—	657	37	350	178	3 203	82,4
Akershus og Oslo ...	2 978	—	636	80	176	224	4 094	81,5
Hedmark	11 740	839	666	141	781	2 313	16 480	89,0
Oppland	5 472	830	675	149	499	785	8 410	71,9
Buskerud	4 630	327	392	61	710	489	6 609	83,1
Vestfold	1 207	—	389	19	156	36	1 807	79,9
Telemark	4 090	219	228	45	1 392	459	6 433	71,0
Aust-Agder	2 924	104	121	18	1 014	568	4 749	83,9
Vest-Agder	1 684	63	158	86	804	283	3 078	71,9
Rogaland	588	26	177	187	768	89	1 835	29,2
Hordaland og Bergen	1 431	140	383	219	794	177	3 144	38,9
Sogn og Fjordane ..	1 550	187	339	116	513	139	2 844	33,1
Møre og Romsdal ..	1 662	208	380	105	488	382	3 225	37,9
Sør-Trøndelag	3 332	613	450	83	866	957	6 301	63,1
Nord-Trøndelag	5 762	204	508	95	1 214	1 754	9 537	82,1
Nordland	3 790	1 019	406	95	913	662	6 885	61,7
Troms	2 661	840	294	56	377	314	4 542	47,2
Finnmark	2 063	5 094	8	5	714	565	8 449	59,6

ca. 4,7 mill. dekar eller 6,3 prosent mindre enn etter den første skogbrukstelling. Skogarealet utgjør 22,8 prosent av landareal i alt.

Jordbruksarealet ved de telte eiendommer var i alt 6 867 km², men av dette var 79 km² ved eiendommer uten produktiv skog under barskoggrensen. Tellingsoppgavene viser videre at 14 980 km² av skogarealet under barskoggrensen tilhørte eiendommer uten jordbruksareal. I alt var det 112 033 eiendommer med både jordbruks- og skogareal, og disse hadde 6 788 km² eller 65 prosent av jordbruksarealet i 1949 og 44 565 km² eller 75 prosent av skogarealet i landet.

Det er vesentlig innenbygdsboende enkeltpersoner som har eiendommer med både jordbruks- og skogareal (dvs. vanlige gårdsbruk). Av disse var det i alt 107 875 og av utenbygdsboende enkeltpersoner med eiendommer med både jordbruks- og skogareal var det 2 944. I alt blir dette 110 819 eiendommer med både jordbruks- og skogareal som eies av enkeltpersoner. Det blir da igjen 1 214 eiendommer med både jordbruks- og skogareal som eies av andre eiergrupper.

Gjennomsnittsstørrelsen av alle eiendommer med jordbruks- og skogareal var 61 dekar jordbruksareal og 398 dekar produktiv skog under barskoggrensen.

Tabell 3. Antall eiendommer og deres skogareal fordelt etter eiergrupper.

Eiergrupper	Antall eiendommer		Produktivt skogareal under barskoggrensen i km ² (100 dekar)			Lauvskog over barskoggrensen km ²	Skogdekket areal i alt km ²	Dekar skogareal under barskoggrensen i gj.sn. pr. eiendom
	I alt	Herav uten skog	Barskog	Lauvskog	I alt			
Statsskoger	300	16	3 141	1 610	4 751	5 919	10 670	16 729
Oppl. v. Fonds skoger	406	3	579	81	660	37	697	1 637
Statsalmenninger	56	2	1 708	153	1 861	475	2 336	34 472
Bygdealmenninger	55	—	1 741	31	1 772	56	1 828	32 220
Kommuneskoger	645	6	1 770	78	1 848	63	1 911	2 891
Institusjoner og stiftelser								
m. v.	293	—	248	41	289	61	350	986
Sameier	387	88	140	63	203	118	321	677
Husbruksskoger	13	—	94	—	94	2	96	7 227
Aksjeselskaper	347	—	3 104	124	3 228	163	3 391	9 303
Interessentskaper	942	14	1 232	57	1 289	73	1 362	1 388
<i>Enkeltpersoner:</i>								
Innenbygds- } med jordbruk	110 149	2 274	27 113	8 355	35 468	3 447	38 915	328
boende } andre	5 087	64	2 415	208	2 623	104	2 727	522
Utenbygds- } med jordbruk	2 984	40	2 926	226	3 152	125	3 277	1 070
boende } andre	2 573	35	2 206	101	2 307	70	2 377	908
I alt	124 237	2 542	48 417	11 128	59 545	10 713	70 258	489

Fordelingen av skogarealet etter eiergrupper er satt opp i tabell 3. Av det produktive skogareal under barskoggrensen har de offentlige skoger (Statsskoger, Oppl.v.Fonds skoger og statsalmenninger) 12,2 prosent, bygdealmenninger og kommuneskoger 6,1 prosent, institusjoner og stiftelser, sameier og husbruksskoger 1,0 prosent, aksjeselskaper og interessentskaper 7,6 prosent og enkeltpersoner 73,1 prosent. Av disse siste har innenbygdsboende 63,9 prosent og utenbygdsboende 9,2 prosent.

Av lauvskogarealene over barskoggrensen har de offentlige skoger 60 prosent og innenbygdsboende enkeltpersoner med jordbruk 32 prosent.

Den gjennomsnittlige størrelse av skogarealet under barskoggrensen er i alt 489 dekar pr. eiendom, men det veksler sterkt for de ulike eiergrupper. Stats- og bygdealmenninger er størst med 34 472 og 32 220 dekar. Deretter kommer statsskoger med 16 729 dekar og aksjeselskaper med 9 303 dekar, mens innenbygdsboende enkeltpersoner med jordbruk har det laveste gjennomsnitt med 328 dekar.

Utenom jordbruks- og skogarealene hadde eiendommene som var med i Skogbrukstillingen 24 500 km² andre arealer under barskoggrensen. Dette areal var fordelt på 1 597 km² hagemark, 12 529 km² annen fastmark og 10 374 km² myr.

Vi har ingen andre undersøkelser å sammenlikne disse oppgaver med. Landsskogtakseringens oppgave fra den første taksering bruk-

te en gruppering av arealene som noenlunde motsvarer Skogbruks-tellingens benevnelser, men for det første omfattet Landsskogtakseringen alle arealer, undersøkelsesmetoden var en helt annen enn ved Skogbrukstillingen, og dessuten er det for de fleste fylker mer enn 30 års tidsforskjell mellom oppgavene.

Etter den første Landsskogtaksering besto landarealet under skoggrensen, utenom jordbruks- og skogarealer, av 7 502 km² hagemark og utslått, 21 128 km² myr og 41 717 km² impediment. Dette siste areal omfatter all bebygget mark, veier, jernbaner m. v. både i bygdene og byene, all uproduktiv mark og trebevokste fastmarkarealer med så liten bestokning og produksjon at det ikke kunne kalles produktiv skog.

En særlig viktig årsak til forskjellen mellom Landsskogtakseringens og Skogbrukstillingens oppgaver ligger i det forhold at Landsskogtakseringen har med arealene opp til skoggrensen (grensen mellom snauffjell og lauvskog over barskoggrensen), mens Skogbruks-tellingens bare har med arealene under barskoggrensen. I denne høydesone mellom barskoggrensen og skoggrensen (med en høydeforskjell på 200-300 meter) ligger det store strekninger av myr og trebevokst areal som med spredte trær med lav tilvekst ikke når opp i den produksjon som skal til for å bli regnet som produktiv skog.

Oppgavene over skogreising fra 1/1-1946 til tellingsdagen 1/9-1957 viser at denne omfattet 547 336 dekar. Herav var det 280 712 dekar lauvskog som var overført til barskog og 266 624 dekar annet areal (snaumark) brukt til skogreising. Overføringen fra lauvskog til barskog har vesentlig skjedd i kystfylkene fra Vest-Agder til Møre og Romsdal og i Nordland og Troms. Disse 7 fylker har ca. 83 prosent av skogreisningen på lauvskogmark. Skogreisningen på annet areal har vært mer jevnt fordelt over hele landet.

Til framtidig skogreising er i alt oppgitt 5,1 mill. dekar. Herav var vel 3,3 mill. dekar lauvskog som bør overføres til barskog og vel 1,7 mill. dekar annet areal. Det Vestafjellske skogreisningsområde har noe over tredjeparten av den lauvskog som bør overføres til barskog og vel halvparten av annet areal, og Nordland og Troms har 37,4 prosent av lauvskogarealet, men bare 6,9 prosent av annet areal.

Man skal merke seg at oppgavene over det framtidige skogreisningsareal bare omfatter de arealer hvor det allerede foreligger planer for skogreising. Der det ikke forelå planer eller overslag for skogreising, kan det derfor være betydelige arealer skikket for skogreising som ikke er med i tellingsoppgavene.

Avgangen i skogarealet til oppdyrking, beiter, tomter, veier osv. var fra 1/1-1946 til 1/9-1957 i alt 359 909 dekar. Herav var 210 454 dekar brukt til jordbruksformål og 149 455 dekar til andre formål. Holder vi disse tallene sammen med oppgavene over skogreising på annet areal, har det siden 1/1 1946 skjedd en netto reduksjon i det

produktive skogareal på i alt 93 285 dekar. Sammenlikning for de enkelte fylker viser at det var økning i skogarealet i fylkene fra Telemark til Hordaland, i Møre og Romsdal og Finnmark, mens det var nedgang i de andre fylker.

Opprettelse av driftsplaner for skogbruket er blitt vanligere i de senere år enn før. Skogbrukstellingens oppgaver viser at det siden 1/1-1946 var opprettet driftsplaner for 6 841 eiendommer med 17,5 mill. dekar produktiv skog. Det svarer til 5,6 prosent av eiendommene og 29,4 prosent av skogarealet. Opprettelsen av driftsplaner var mest vanlig på Østlandet og i Trøndelag, og det var vanligere jo større skogareal eiendommene har. For eiendommer med mer enn 10 000 dekar skog foreligger det driftsplaner for over halvparten av arealene.

For å få rede på i hvilken grad arealoppgavene var underbygd med sikre data, ble det spurt om det produktive skog- og skogreisingsareal var oppmålt. Oppgavene viser at 34 124 eller 27,5 prosent av eiendommene med 32,8 mill. dekar eller 55,1 prosent av skogarealet under barskoggrensen og 1,2 mill. dekar eller 24,0 prosent av skogreisingsarealet var oppmålt. Oppmåling var mest vanlig på Østlandet og i Trøndelag. I fylkene på Vestlandet var bare 20 til 25 prosent av skogarealene oppmålt.

I de siste 10 år før tellingsdatoen var det utført tilveksttaksering av ca. 20 mill. dekar eller 33,7 prosent av skogarealet med en årlig bruttotilvekst av ca. 4,1 mill. m³. I Akershus, Hedmark og Oppland fylker var over halvparten av arealet taksert, og på Østlandet ellers og i Nord-Trøndelag var noe over tredjeparten av skogarealene taksert.

De driftsmessige forhold i skogbruket har ikke vært undersøkt ved tidligere tellinger. Ved denne telling ble det derfor tatt med spørsmål om skogshusvær, skogsbilveier, bruk av hester, traktorer, lastebiler og oppgaver over utførte dagsverk i siste driftsår før tellingen ble holdt.

I alt var det oppgitt 13 174 skogstuer, og av disse var 532 bygd for felleshusholdning. Disse siste forekom bare i skoger på over 5 000 dekar. Antallet av skogstuer var betydelig større enn før antatt, og årsaken til det er at oppgaven også omfatter skogstuer som var beregnet på jakt-, sports- og feriebruk ved siden av å være skogshusvær. Ved siden av de faste skogstuer var det også 1 679 flyttbare skogstuer. I gjennomsnitt pr. skogstue var det 3 260 dekar barskogareal og den årlige avvirkning i gjennomsnitt for de tre driftsårene 1955-56 til 1957-58 svarer til 595 m³.

Skogsveier for motorkjøretøyer utgjorde i alt 19 812 km. Herav var det 12 026 km helårsveier og 7 786 km vinterveier. Pr. 1 000 dekar produktivt skogareal under barskoggrensen blir dette 333 meter, hvorav 202 meter helårsveier og 131 meter vinterveier. I fylkene på Østlandet var det fra 428 til 661 meter skogsvei pr. 1 000 dekar

skog, på Vestlandet mellom 114 og 157 meter og i de tre nordligste fylker mellom 77 og 24 meter.

Oppgavene over hester, lastebiler og traktorer til bruk for skogbruket omfatter bare det skogeieren selv eier, og som ble brukt minst 100 timer (2 uker) om året i skogbruket, uansett om arbeidet ble utført i egen eller andres skog.

Av hester var det i alt 45 537 eller litt over halvparten av hestene i aldersgruppen 5-16 år. Noe over to tredjeparter av hestene hørte til på eiendommer med under 500 dekar skog. Medregnet husbehovsvirke var det i gjennomsnitt en avvirkning pr. hest i skogsarbeide av 249 m³, med høyeste gjennomsnitt i Hedmark fylke med 482 m³ og laveste i Hordaland fylke med 83 m³.

Det var oppgitt 1 394 lastebiler, 338 beltetraktorer og 8 248 4-hjulstraktorer brukt i skogbruket. I driftsåret 1956—57 var det avvirket til salg ca. 9,2 mill. m³. Av dette var 27,1 prosent framdrevet med motorkjøretøyer. Herav falt 11,4 prosent på egne og 15,7 prosent på leide motorkjøretøyer.

Av annet teknisk utstyr var det 3 541 pendelbaner og løypestrenger, 66 motordrevne kabelkraner og 360 lunnevinsjer. Fylkene Hordaland, Sogn og Fjordane og Nordland hadde vel to tredjeparter av alle pendelbaner og løypestrenger, Sogn og Fjordane hadde fjerdeparten av kabelkranene og Telemark hadde fjerdeparten av lunnevinsjene. De to sistnevnte hjelpemidler var ellers ganske jevnt fordelt over hele landet.

Oppgavene over utførte dagsverk i skogbruket omfatter alt arbeide som ble utført i driftsåret 1956-57 medregnet arbeide med husbehovsvirke.

De direkte tellingsoppgaver viser at det i driftsåret 1956—57 i alt var utført 7 769 295 dagsverk i skogbruket, fordelt med 2 119 281 dagsverk eller 27,3 prosent på egen hjelp og 5 650 014 dagsverk eller 72,7 prosent leid hjelp. I vintersesongen (1/9-56 til 30/4-57) var det utført 6 344 558 dagsverk eller 81,7 prosent, og i sommersesongen (1/5 til 31/8-57) 1 424 737 dagsverk eller 18,3 prosent. Av dagsverkene i vintersesongen falt 29,6 prosent på egen hjelp og 70,4 prosent på leid hjelp, mens det i sommersesongen var henholdsvis 17,0 og 83,0 prosent.

Fordelingen av dagsverkene etter eiergrupper viser at 61,5 prosent var utført i skog tilhørende innenbygdsboende enkeltpersoner med jordbruk ved siden av skogen. De andre grupper av enkeltpersoner hadde 16,9 prosent av de utførte dagsverk. Av dagsverk utført med egen hjelp faller 95,4 prosent på innenbygdsboende med jordbruk, 3,6 prosent på de andre grupper av enkeltpersoner og bare 1,0 prosent på andre eiergrupper. Av leid hjelp faller 48,8 prosent på innenbygdsboende med jordbruk, 21,9 prosent på de andre grupper av enkeltpersoner og 29,3 prosent på de øvrige eiergrupper.

Fordelt etter arbeidskategorier faller 53,3 prosent av dagsverkene

på hogst, 28,2 prosent på lunning og kjøring, 10,5 prosent på kulturarbeider og 8,0 prosent på diverse arbeider. Beregnet som gjennomsnitt av samlet avvirkning i 1956-57 blir det i alt 0,792 dagsverk pr. m³. Herav 0,432 til hogst, 0,232 til lunning og kjøring, 0,073 til kulturarbeider og 0,055 til diverse arbeider.

Skogbrukstellingen 1957 omfattet ikke alle eiendommer med skog- og skogreisingsareal. En beregning over avvirkning på disse eiendommer og annen avvirkning (ves. husbehovsvirke) som ikke var kommet med i tellingen, gir et tillegg på noe over 1 mill. dagsverk. Det samlede antall dagsverk i skogbruket øker derved til ca. 8,8 mill. dagsverk.

Verdensmesterskapet i traktorpløying i 1961.

Verdensmesterskapet i traktorpløying, det 9. i rekken, holdes i år i Frankrike ved Landbrukshøgskolen i Grignon, like utenfor Versailles i tiden 30/9—1/10. Deltakere fra Norge er denne gangen *Hans O. Sylling* fra Buskerud og *Sverre Heigre* fra Rogaland. Som lagleder og dommer har Norges Bygdeungdomslag oppnevnt sekretær *Einar Wold*, Det norske myrselskap.

Det første verdensmesterskap i traktorpløying ble holdt i Canada høsten 1953, og har, takket være stor imøtekommenhet fra en rekke firmaers side kunnet avholdes hvert år siden. Norge har deltatt siden starten, og de resultatene som er oppnådd har vært jevnt gode. I det første mesterskapet ble Odd Braut fra Jæren nr. 2 med den andre nordmannen på 6. plass. Senere ble Brauts sønn, Arne, nr. 2 i England i 1956 og han gjentok bedriften i siste års mesterskap i Italia hvor han igjen ble nr. 2 med bare 1,66 poeng etter vinneren, John A. William, England. Vår annen deltaker i fjor, Hans O. Sylling fra Lier, havnet på 7. plass i sammendraget.

Hvorledes foregår så en slik konkurranse og hvorledes finner man frem til den beste plogkaren? Under mange og lange diskusjoner har deltakerlandenes representanter i organisasjonens styre utarbeidet regler for konkurransen. Man kan nærmest si det slik at disse reglene er blitt et kompromiss mellom alle deltakerlandenes syn på hvorledes riktig pløying bør utføres. Det er klart at formålet med pløyearbeidet og pløyemetodene er annerledes f. eks. i Italia enn de er i Norge hvor frost og tele virker sterkt inn på strukturen av jorda.

Reglene krever at deltakerne skal kunne beherske ulike pløyemetoder. Konkurransen går derfor over 2 dager med åkerpløying første dag hvor minimum pløyedybde vanligvis settes til 8", og vollpløying 2. dag med pløyedybde min. 6". Dommerkollegiet består av en person fra hvert av de deltakende land. Høyeste og laveste dommerpoeng for hver enkelt deltaker sjaltes ut, og bestemann sammenlagt for begge dager blir vinner av «Gullplogen», vandrepremien som vinneren får en modell i miniatyr av til odel og eie.